

• kõige liggemal, seal saaks ma sedda kassu, mis iggavest testab. Nõnda käis tema iggapääw kurb mõttete sees, jo kui ta veel universitati peal studiris. Ükskord, mõni ütleb, reisi peal, mõni, kõndides väljapool linna, süggawa jutto sees oma sobraga, kelle nimeli Aleksius olli ja sellega Luther ühhes öppis, trehvise tedda ättitselt se aimamatta õnnetus, et välk sure kät ratamisse ja räggisemissega pilvest mahha joostis ja tema kõrval tema sopra surnuks ja tedda ennast uimaseks lõi. Üllessärgates läks ta kohhe veel sel samal päeval Klostri jure, ja pallus ennast ka mugiks üllessõdita; sest, mis on kõik se ilma ellu, üks ainus silma pikk wöib kõik otsa tehha, mis meie sinu otsime ja püüame oma ilmlifkuks fassuks. Üks Kloster on üks pühha paik, kus üksi Jumalalle ellada wöib. Nõnda mõtles Luther se kord selle asja ülle. Kül same pärast nähha, mis ta selle ülle pärast mõtles, kui ta selle asjaga tutvunaks sanud olli. Klostris ellas tema waggaltja otsato palwete sees, allaeitlik, ja raske waewa sees omas inges, sest ta olli oma issa lubbata sinna läinud, ja se rõhkus wäga tema süddat. Ta eitis ennast seal selle kõige allama tõ alla, et oma suid Jumala ees jälle eaks tehha, pühkis Klostrid, kanabis puid ja wet kõki, tömmas Klostri sella ülless, waewass ja pinass ennast kõiki piddi, aga ei leidnud siiski endalle süddame rahhu. Kaebus enda vasto, tärsitomus ja iggatsemine se otsato õntsuse pole waewass tedda ööd kui pääw; ta ei sõnud ennam, eijonud ja ta iggatse surma järrele. Ükskord eitis ta ennast oma kambri,

11

lõi usje luffu ja ei tulnud enam välja, ei lasknud ta feddagri sinna sisse. Kulti tedda seal palwe sees ollewad waitselt, kui se, kes suit ärra minna tahhab, ratsfelt olkades ja selle sarnane, kes enam ühtegi troostti teiste käest ei leia. Tedda digati, ta ei wötnud enam sedda kuulta, koppunitati ta usje peale, aga ta ei teinud tedda lahti. Kui nüid middagi enam ei tabtnud aidata, siis assuti wäekombega sinna jure, todi tedda välja ja se Klostri ülem, üks neist parremist ja targemist meestest sel ajjal, nimega Staupitz, nemis ja trööstis tedda, üteldes, otse kui olleks ta sedda ette ärra tundnud: sobber Martin, Jumal on sind ühhe sure asja tarvis välja wallitseñud, kas tehhid sina ennast ilm õige aejata murre sisse anda; wöita julgust, ja ärta te mitte, mis Jumala ees ei kõlb. Jümine wöib ful ennast surma sisese sata, aga kas tema sedda tohhib, se on jälle teine aßt. Se sõna töötis Lutherisse waimo ülemaalle, ta fossus ja terwises, läks itta pääw päralt rõõmsamaks ja ärdamaks, leppis oma issaga ja ellas nüid sure lahtusse sees, iggapääw öppides ja tarkusse pole töttates. Sel korral ellas Saksa maal üks wäga tark ja pikamelelinne furfürst, nimega Friedrich se mõistlik, üks suur ja auwäart wallitseja; se ehitas ühte uut universitati, ja otsis selle tarvis tarki öppetajaid. Sinna sõvis Staupitz Lutherust professoris, kelle tarkust tema tundis ja austas. Luther läks sinna, wötitis seal kohta ja öppetas seal nori mehhi sure wäe ja kuulsa sõnaga, et iggal pool temast paljo rägiti ja tema sõna fulama